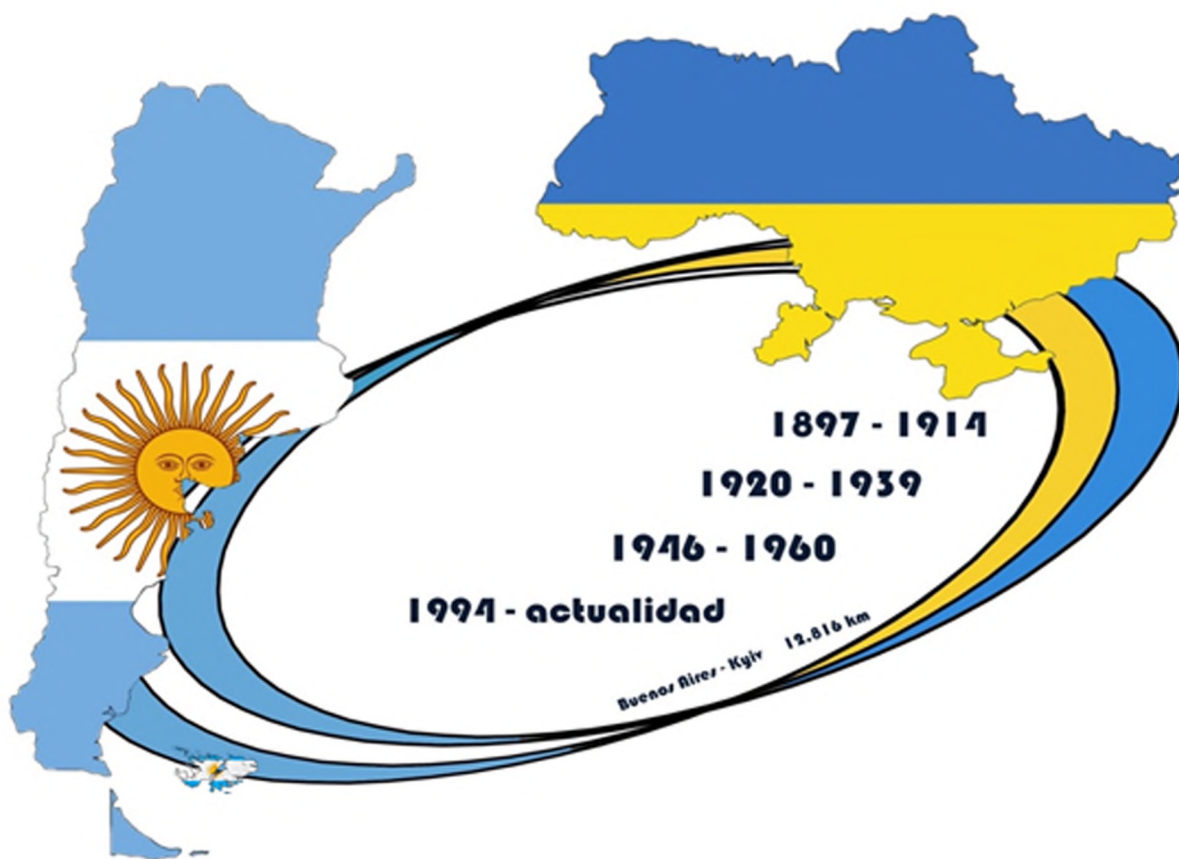

Embajada Argentina
en Ucrania

«У ПОШУКАХ МОГО КОРИННЯ»

№ 5

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках цифрового інформаційно-періодичного видання «У пошуках мого коріння», підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні з метою ознайомлення з видатними особистостями в науковій, підприємницькій та культурній діяльності Аргентини, які є українцями за походженням та/або чие родинне коріння пов'язане з українськими містами.

Історія міграції українців до Аргентини розпочалася наприкінці XIX століття, внаслідок чого утворилася громада, яка вважається сьомою у світі за чисельністю українською діаспорою, що за приблизними оцінками налічує 350 000 українців, представників кількох поколінь.

Можна виокремити чотири головні хвилі міграції українців, які прибули до нашої країни, що охоплюють періоди: 1897-1914, 1920-1939, 1946-1960 роки та з 1994 року до нині. Попри те, що раніше були зареєстровані поодинокі випадки прибуття українців до Аргентини, вважається, що перша організована хвиля української імміграції відбулася у 1897 році до міста Апостолес провінції Місьйонес.

Незважаючи на офіційні дані, було виявлено декілька українських родин, а саме з міста Кам'янця-Подільського, які прибули до Аргентини в серпні 1889 року і заснували в аргентинській провінції Санта-Фе першу єврейську сільськогосподарську колонію Мойсес-Віль.

Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як видатні люди, так і ті, хто залишилися невідомими для широкого загалу, - всі вони своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедру гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужних та плідних хвиль міжнародних міграційних процесів.

Важливо відзначити роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині задля збереження українських традицій та цінностей у нашій країні.

Наразі Українська центральна репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює відомий нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес доктор Педро Лирик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство «ПРОСВІТА» (www.prosvita.org) на чолі з архітектором Хорхе (Юрієм) Данилишиним та Українське товариство «ВІДРОДЖЕННЯ» під керівництвом Віктора Будзінського.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), яку очолює пан Олег Яхно, відповідає за просування двостороннього бізнесу з моменту свого заснування у 1992 році.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Заглиблюючись в історію Аргентини, можна дізнатись про українців та їхніх нащадків, які досягли успіху в різних професійних галузях на національному, регіональному та міжнародному рівнях.

Серед таких особистостей варто згадати біохіміка та лауреата Нобелівської премії з медицини Сесара Мільштейна, піаністку Марту Аргеріх, музиканта-фольклориста Орасіо Еухеніо «Чанго» Спасюка, поетесу Алехандру Пісарник, письменника Сесара Тьемпо, актора й музиканта, члена музично-гумористичного гурту «Les Luthiers» Маркоса Мундстока, засновників та власників комплексів по вирощуванню та переробці мате «Росамонте» Деметрію Гренюка та «Романсе» Мігеля Хосе Герулу, автора публікації про українську громаду «Наші люди» Хорхе Баланду, олімпійського призера Педро Стецюка, метеоролога Надію Зинченко, біохіміка та вірусолога Пабло Голдшмідта, демографа-дослідника української діаспори, випускника Університету Буенос-Айреса Олега Воловину, колишнього футболіста Хосе Чатрука, футбольного тренера Хосе Нестора Пекермана.

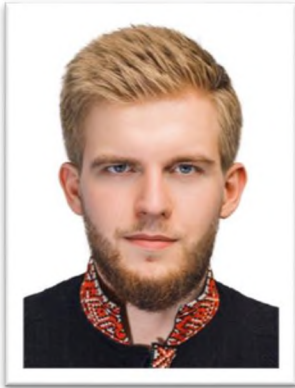
Розповіді, опубліковані у цьому виданні за згодою наших героїв, не є вичерпними, а натомість прагнуть передати різноманіття життєвого досвіду респондентів, відомих на міжнародному рівні особистостей української громади, що мали значний вплив на розвиток аргентинського суспільства та відображають плідні зв'язки між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою, до якої можуть долучитися нові діячі української громади в Аргентині. Я вітаю всіх зацікавлених взяти участь у наступних випусках бюлетеня та запрошую надсилати свої історії, спогади та досвід на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінські

Передмова від Народного депутата України Святослава Юраша

Депутат Святослав
Юраш

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами.

Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицини і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспори та її легкого відвідування України, вивчання історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для

наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розроблені дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

Святослав Юраш*

Народний депутат Верховної Ради України

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

ЕСТЕБАН БЕНЗЕКРІ

Композитор

Естебан Бензекрі

Естебан Бензекрі є одним із найбільш виконуваних та популярних аргентинських композиторів свого покоління. Він отримав міжнародне визнання у 2010 році, коли його триптих «Американські ритуали», створений на замовлення Гетеборзького симфонічного оркестру, вперше прозвучав під орудою диригента Густаво Дудамеля у Гетеборзі, а потім увійшов до програми гастрольних турів Симфонічного оркестру імені Сімона Болівара, які відбулися в нью-йоркському Карнегі-Холі, Королівському фестивальному залі Лондона та Концертгебау Амстердаму.

Його нові твори є синергією латиноамериканських ритмів та різних естетичних течій сучасної європейської музики, які створюють власну музичну мову, своєрідний уявний фольклор.

Твори Бензекрі виконувалися всесвітньовідомими оркестрами, серед яких Нью-Йоркський філармонічний оркестр, Лос-Анджелеський філармонічний оркестр, Філадельфійський оркестр, Королівський оркестр Концертгебау, Симфонічний оркестр німецького радіо Deutsche Radio Philharmonie, Гамбурзький державний філармонічний оркестр, Сіднейський симфонічний оркестр, Гетеборзький симфонічний оркестр, Гельсінський філармонічний оркестр, Філармонічний оркестр Тампере, Норвезький симфонічний оркестр міста Ставангер, Симфонічний оркестр міста Сіетл, Симфонічний оркестр Атланти, Оркестр Міннесоти, Симфонічний оркестр міста Форт-Верт, Національний оркестр Франції, Філармонічний оркестр радіо Франції, Португальський симфонічний оркестр Гюльбенкяна, Національний оркестр Іспанії, Симфонічний оркестр іспанського радіо і телебачення RTVE, а також провідні латиноамериканські оркестри.

Естебан Бензекрі в Карнегі-Холі, 2012 рік

Музика Бензекрі в Україні звучала у виконанні Київського камерного ансамблю

Естебан Бензекрі з відомим кларнетистом
Маріано Реєм на репетиції
Львів, травень 2019 року

«Контрасти Київ-Класик» в Колонній залі імені Миколи Лисенка Національної філармонії України, Симфонічного оркестру Запорізької обласної філармонії, а з Львівською національною філармонією був записаний монографічний диск для компанії Naxos Records, продюсером якого став відомий диригент Пабло Боджіано, який тривалий час керував українськими оркестрами. Компакт-диск було представлено на міжнародному рівні 10 липня 2020 року. 23 квітня 2016 року у Театрі Шатле в Парижі відбулася прем'єра твору Бензекрі «Південне Сяйво» у виконанні Оркестру імені Жюля Падл'ю під орудою званого українського диригента Миколи

Дядюри, який 10 жовтня 2015 року у Паризькій філармонії диригував його «Концертом для скрипки».

Твори Бензекрі звучали під орудою відомих диригентів Густаво Дудамеля, Мігеля Харт-Бедоя, Джанкарло Герреро, Дієго Матеуса, Мануеля Лопеса Гомеса, Сімони Янг, Енріке Артуро Дімеке, Пабло Боджіано, Девіда Алана Міллера, Клеменса Шульдта, Лорана Петіжірара, Алана Алтіноглу, Даніеля Кавки, Вольфганга Доернера, Миколи Дядюри, у виконанні музикантів Гот'є Капусона, Соль Габетти, Неман'ї Радуловича, Рольфа Шульте, Альберто Лисого, Хесуса Кастро Бальбі, Маріеля Нордманна, Анаїса Годемара, Серхіо Тіємпо, Орасіо Лавандера, Аяко Танаки та інших.

Симфонічний твір «Кольори Південного Хреста» виконувався понад 60 разів по всьому світу численними провідними оркестрами та був записаний симфонічним оркестром міста Форт-Верт під керівництвом Мігеля Харт-Бедоя.

У 2015 році Естебан Бензекрі брав участь як запрошений композитор у Фестивалі радіо Франції «Présences», присвячений музичній творчості країн американського континенту. Протягом сезону 2015-2016 років він обіймав посаду штатного композитора Оркестру імені Жюля Падл'ю, який виконав вісім його симфонічних творів у Паризькій Філармонії, Театрі Шатле та Концертній залі Гаво.

Його композиція «Пачамама» для оркестру була виконана у 2015 році Аргентинським національним симфонічним оркестром під орудою маестро Педро Ігнасіо Кальдерона в

Монографічний диск композитора
Естебана Бензекрі, записаний із
Львівською національною
філармонією

рамах історичного концерту на честь інавгурації симфонічної зали Культурного центру імені Кіршнера.

Естебан Бензекрі з талановитими та відомими кларнетистом Маріано Реєм та диригентом Пабло Боджіано, продюсером диску, Львів, травень 2019

Останні твори для оркестру включають «Концерт для віолончелі», прем'єрне виконання Готьє Капусона, та «Мати Земля», обидва твори прозвучали на Фестивалі музичної творчості радіо Франції *Présences*; «Концерт для фортепіано», створений на замовлення Філармонії Лос-Анджелеса, прем'єра якого відбулася під керівництвом Серхіо Тьємпо; «Концерт для скрипки», створений на замовлення Оркестру імені Жюля Падл'у, прем'єра відбулася під керівництвом Неман'ї Радулівича, «З іншого неба, інших морів...» для хору та оркестру, замовлений Оркестром та Хором Мадрида, «Цикл пісень», прем'єрне виконання під орудою Аяко Танаки.

Бензекрі народився у 1970 році у Лісабоні, Португалія, в сім'ї аргентинців. Його батько Маріо Бензекрі переїхав до Лісабону в 1968 році. Він був призначений заступником диригента Лісабонського симфонічного оркестру Гюльбенк'яна. Маріо Бензекрі брав участь у XIV та XV Міжнародному музичному фестивалі «Гюльбенк'ян» та XIV Міжнародному фестивалі міста Сінтра, які проводилися в Португалії.

У 1970 році Бензекрі-старший отримав першу премію на Міжнародному конкурсі диригентів оркестру імені Дімітреса Мітропулоса в Нью-Йорку. Він диригував

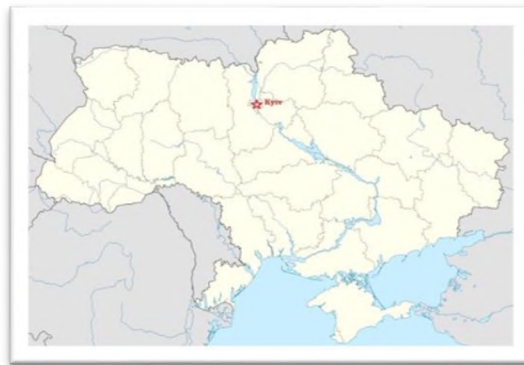

Запис диску з Львівською національною філармонією, травень 2019 року

Ньюйоркським філармонічним оркестром у 1970 та 1971 роках - як асистент Леонарда Бернштейна, П'єра Булеза, Карла Бема та інших.

Естебан Бензекрі паралельно з образотворчим мистецтвом вивчав музичну композицію разом із Серхіо Хуальпо та Хайді Герарді в Аргентині. З 1997 року він мешкав у Парижі, де разом із Жаком Шарпантьє та Полом Мефано вивчав музичну композицію в Паризькій консерваторії. Бензекрі отримав численні нагороди від Академії мистецтв Інституту Франції, Асоціації музичних критиків Аргентини, Фундації Конекс, Фундації Гуггенхайма міста Нью-Йорк та інших.

У 2019 році став володарем «Платинового Конексу» від Фундації Конекс як найвідоміший композитор останнього десятиліття Аргентини.

місто Київ

«Моя бабуся народилася в Києві 29 квітня 1908 року і померла в Буенос-Айресі в 1993 році. Коли бабусі було лише 8 місяців, її сім'я переїхала до Буенос-Айреса, її мати (моя прабабуся), маючи дуже слабе здоров'я, померла незабаром після прибуття до Аргентини. Мій прадід Віктор Маргуліс був ковалем і мав майстерню художньої ковки, яка розташовувалася у районі Вілья-Уркиса на вулиці Естомба та проспекті дель Кампо, саме він викував решітки для будівлі Національного конгресу Аргентини в Буенос-Айресі.

В Україні він працював учителем, навчав дітей із сімей, які не мали фінансової можливості отримати освіту, доки його не став переслідувати за це режим, який виступав проти того, щоб діти з родин із низьким рівнем доходу вчилися читати і писати. Отже, з цієї причини, а також через антисемітизм він мусив покинути країну на кораблі, що прямував до Аргентини.

Він одружився в Буенос-Айресі вдруге, від цього шлюбу народилися дві дочки, прадід помер у 40-х роках.

Моя бабуся Сара, яка прибула до Аргентини у віці 8 місяців, була першою жінкою-комівояжером в Аргентині, вона продавала медичні інструменти, обходячи медичні заклади по всій країні. Бабуся також працювала в адміністрації знаменитого готелю «Provincial» у місті Мар-дель-Плата.

Сара Маргуліс, бабуся
Естебана Бензекрі, 1930

Вона вийшла заміж за польського іммігранта, який був одним із піонерів Єврейського театру в Аргентині. Його звали Езекіель Міде, але під час оформлення документів міграційні клерки записали його як Хосе, театральний підприємець. Він працював із театрами Солей та Ексельсіор на проспекті Коррієнтес.

Моя бабуся була вельми освіченою людиною у сфері музичної культури, справжньою меломанкою, вона входила до складу Вагнерійської асоціації в Буенос-Айресі, яка організовувала концерти в Театрі Колон.

У неї було три дочки: Перла Чірон, адвокатка, письменниця та поетеса, Сусана Міде, науковиця та гематолог, яка провела більшу частину свого життя в лікарні Рамос Мехія в Буенос-Айресі, і моя мати Етель Лілія, яка вийшла за мого батька, аргентинського диригента Маріо Бензекрі, сина сефардських євреїв, які переселилися з Марокко.

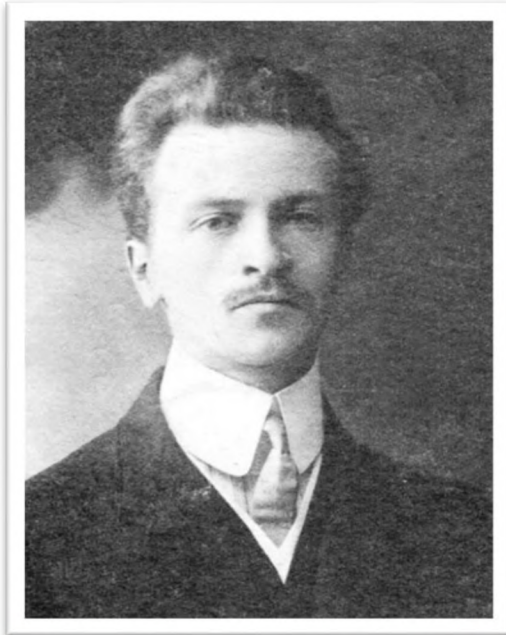
Нині моя мати на пенсії, вона отримала широке визнання в музичному середовищі як представниця артистів та організаторка концертів і конференцій, вона працювала художнім консультантом в університеті Аргентинської торгово-промислової палати (CAECE), була координаторкою Травневого оркестру та Молодіжного симфонічного оркестру «Лібертадор Сан-Мартін», представницею відомих артистів, серед яких аргентинський скрипаль Альберто Лисий, син українських емігрантів.

Від цього шлюбу народився мій брат Клаудіо Езекіель Бензекрі, який живе в Нью-Йорку, є професором соціології Чиказького Північно-Західного університету, автором книжки «Фанат опери: етнографія одержимості», опублікованої Університетом Чикаго і перекладеної на іспанську мову аргентинським видавництвом «Siglo XXI», і я – композитор, що проживає у Франції».

Сара Маргуліс де Міде, бабуся
Естебана Бензекрі, 1970 рік

Вшановуючи пам'ять архітектора МИКОЛИ ШЕХОНІНА

Микола Шехонін
29.08.1882 – 24.08.1970

Особлива подяка його єдиній онучці Ліц. Марії Шехоніній, яка народилась і проживає в Аргентині, за люб'язно надані матеріали про визначний професійний шлях Миколи Шехоніна та доробок його родини.

Архітектор, викладач, містобудівник та аквареліст

ВІД КИЄВА ДО БУЕНОС-АЙРЕСА

Один шлях - три покоління

«Мій дід, архітектор, викладач, містобудівник та аквареліст, МИКОЛА ШЕХОНІН (1882-1970), пройшов довгий шлях від Києва до Буенос-Айреса, де народилася я, його єдина онука.

Історія розпочинається в 1907 році, коли молодий студент закінчив навчання з відзнакою та різноманітними нагородами в Інституті цивільних інженерів Санкт-Петербурга. Тоді він навіть не

здогадувався, що незабаром стане одним із найвідоміших київським архітекторів та містобудівників свого покоління. Це був мій дід Микола. Не уявляв він тоді й те, що у Петербурзі зустріне студентку Музичної консерваторії киянку Олену Сергєєву, перспективну співачку, володарку ліричного сопрано, яка в 1908 році дебютуватиме в Київській опері, в яку він закохається та створить сім'ю.

У 1910 році народився його єдиний син Сергій, який одружиться з моєю мамою Олександрою Тарасенко.

Так починається ця життєва історія наведення мостів між Києвом та Буенос-Айресом, цей тернистий шлях, позначений двома війнами: громадянською після більшовицької революції та Другою світовою війною, а також злиднями, які пережили вигнанці, сподіваючись дістатися країни, яка б їх прийняла з миром.

Олена Сергєєва та Микола
Шехоніни, 1908 рік

Микола Шехонін в 1909 році отримав першу премію за проєкт фасаду Національної бібліотеки в Києві. У період з 1913 до 1917 року він став володарем ще чотирьох національних нагород.

У Києві за його проєктами було збудовано велику кількість будівель, серед яких Військово-інженерне училище на бульварі Лесі Українки (нині Військовий ліцей імені Івана Богуна).

Ще одним із його проєктів був Вінницький залізничний вокзал, який за іронією долі став вокзалом, звідки сім'я вирушила в еміграцію.

Інші відомі споруди, що пережили війну та німецьку окупацію, - це школа № 25 та Київський муніципальний академічний театр опери та балету для дітей та юнацтва, раніше відомий як Профспілковий Клуб «Харчовик».

Микола Шехонін був викладачем і деканом Київського політехнічного інституту та Київського художнього інституту, де викладав цивільне будівництво, архітектурне проєктування та малювання. Багато його учнів, які емігрували, зробили успішну кар'єру в Європі, США, Австралії та Південній Америці.

Вони завжди з теплотою згадували свого улюбленого вчителя, захоплюючись його талантом, скромністю та добротою, допомагали йому влаштовувати персональні виставки у країнах, де проживали.

Микола Шехонін був чудовим акварелістом і в еміграції професійно займався живописом.

Проект фасаду Національної бібліотеки, 1909 рік

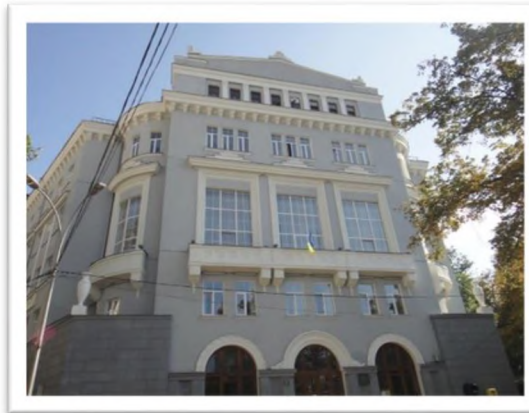

Київський військовий ліцей імені Івана Богуна. Будівля вважається архітектурною спадщиною міста Києва

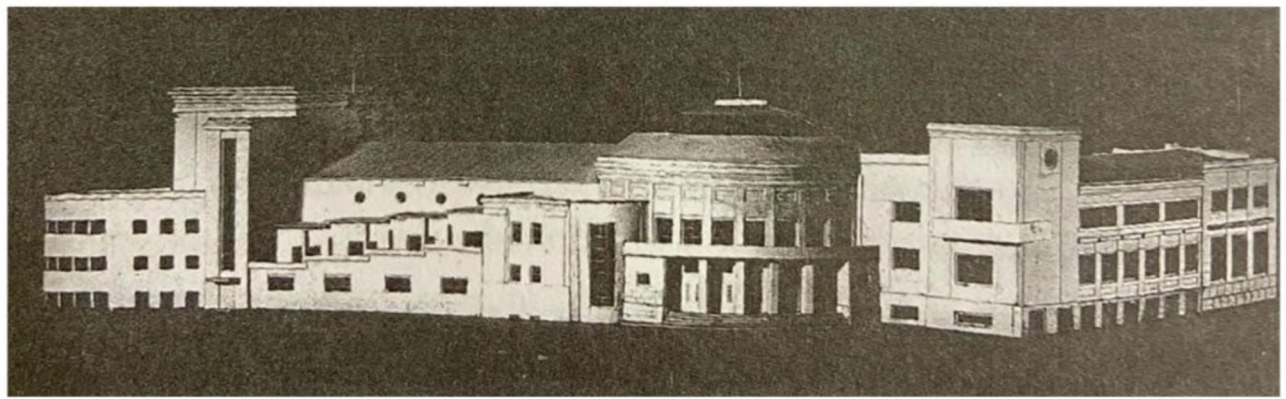

Інтер'єр та екстер'єр Вінницького залізничного вокзалу. У 1944 році німецькі війська, залишаючи Вінницю, зруйнували термінал

Спочатку у Відні, який став його початковим пунктом еміграції, він виставляв свої роботи, приєднався до Спільноти австрійських художників. Потім, перед тим, як відправитися до Аргентини, в Брешії, Італія, брав участь у групових виставках, де здобув нагороди, організував також персональну виставку, на якій було продано його тридцять сім (37) робіт. Отже, він зміг матеріально забезпечити сім'ю, яка у квітні 1948 року дісталася до Аргентини. Історія його життя сповнена вдячності щедрій країні, що гостинно прийняла іммігрантів, які за короткий час отримали роботу та можливість почати нове життя.

Школа № 25 міста Києва, вул.
Володимирська, 1/15

Київський муніципальний академічний театр опери та балету для дітей та юнацтва (вул. Межигірська, 2, Поділ)

Будівля театру – частина архітектурної спадщини міста доби радянського конструктивізму, єдина громадська споруда з ознаками згаданого стилю:

чорно-біла світлина - проєкт театру
світлина знизу – нинішній вигляд театру

У Буенос-Айресі він працював архітектором у Студії Еспіноси та Лафоссе. Виставляв свої акварелі у класичних галереях Мюллера та Ван Ріеля, а також як запрошений художник

брав участь у щорічних виставках Спільки австрійських художників. Він залишив свій неповторний слід у розписі Воскресенського кафедрального собору православної церкви, розташованого в районі Нуньес-Сааведра в Буенос-Айресі.

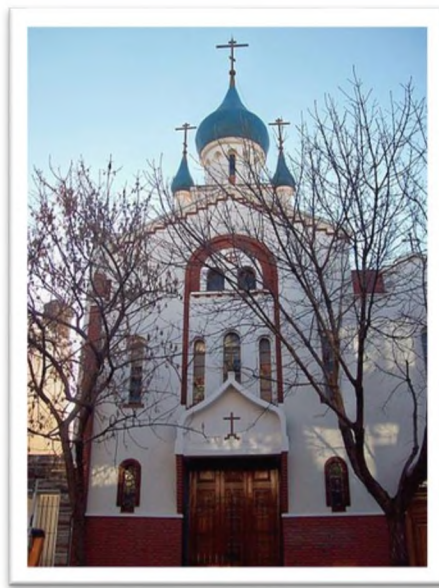

Віденська опера
Микола Шехонін, акварель

Церква Санта-Марія-дель-Карміне в Брешії, Італія
Микола Шехонін, акварель

Останки мого діда Миколи Шехоніна спочивають на Британському цвинтарі в Буенос-Айресі.

Воскресенський кафедральний собор православної церкви в районі Нуньес-Сааведра в Буенос-Айресі

Бог Отець на задній стіні вівтаря

Після дідусевої смерті його найбільш репрезентативні роботи з моєї приватної колекції, українські та аргентинські пейзажі, були виставлені в Музеї декоративного мистецтва в Буенос-Айресі.

Акварелі Миколи Шехоніна, що експонуються в Музеї декоративного мистецтва в Буенос-Айресі

Його син Сергій, інженер-будівельник, працював у будівельних компаніях, брав участь у реалізації інфраструктурних проєктів, серед яких комплекс «Сарате-Брасо Ларго», а я, його внучка Марія, здобула освіту сходознавця, працювала в Швейцарії, Австралії, Нью-Йорку, вийшла заміж за чоловіка з багатопоколінної аргентинської родини».

Ліц. Марія Шехоніна

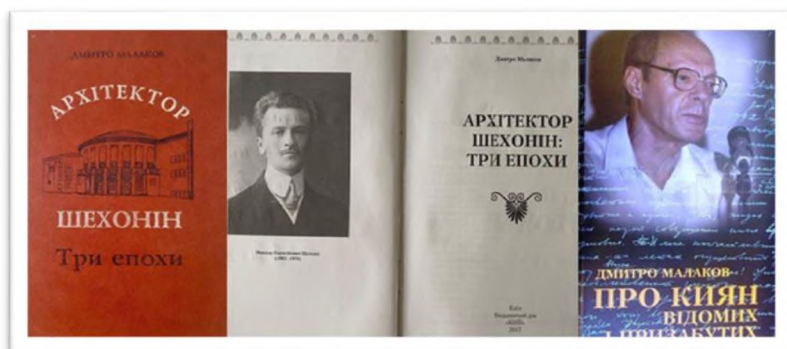
«У 2017 році в Києві вийшла книжка, присвячена моєму дідусю: «Микола Шехонін. Три епохи». Автор Дмитро Малаков, історик та архітектор з Києва. У своїй другій книжці «Про киян відомих і призабутих» він розширює розповідь про мого діда, додавши біографічні дані

стосовно членів його родини, які не емігрували й досі живуть у Києві. Йдеться про мою двоюрідну сестру та племінницю Наталію й Ольгу Сабанських.

Тож ми й надалі підтримуємо місточок , наведений між Києвом та Буенос-Айресом».

«Моя паска в Буенос-Айресі, яку мене навчили готувати так, як це робили в Києві»

Дмитро Малаков: «Микола Шехонін. Три епохи»
«Про киян відомих і призабутих»

Вшановуючи пам'ять МАРКОСА МУНДСТОКА

Маркос Мундсток
25.05.1942 – 22.04.2020

Професійний диктор, копірайтер,
аргентинський актор і гуморист, член
музично-гумористичного колективу «Les
Luthiers»

Маркос Мундсток був сином єврейських переселенців
із міста Рава-Руська Львівської області, Україна.

Стосовно своєї сімейної історії Мундсток розповідав
таке:

*«Мій батько, був годинникарем і навчив мене азам
своєї професії, він емігрував до Аргентини в 1930 році, де вже
мешкала його сестра, та оселився в місті Росаріо.*

*Моя мама приїхала зі своєю родиною роком раніше і
жила в місті Санта-Фе.*

*Їх познайомили. Пізніше вони одружилися та поїхали
жити до Росаріо, де народилася моя сестра. Потім вони
переїхали до Санта-Фе, де у 1942 році народився я. За сім
років ми переїхали до Буенос-Айреса. Моя родина
розмовляла на ідиші. Я теж добре розмовляю на ідиші,
хоча не так вільно, як вони».*

Здобувши середню освіту, Маркос Мундсток
розпочав навчання на інженерному факультеті, яке
покинув на третьому курсі. Потім він оволодів
дикторською професією у Вищому інституті
радіомовлення.

Під час навчання в університеті він співав у хорі, де
й познайомився зі

своїм другом Херардо Масаною. Мундсток деякий час
працював на міському радіо, проте його посада підпала
під скорочення часи військового перевороту Хуана

Львівська область

24-річний Маркос Мундсток у ролі графа
Сальвадора, вбраний у типовий капелюх
італійської знаті. У цій сцені він разом із 18-
річним Хорхе Маронною, студентом
факультету композиції та гітаристом.
Світлина: Fans de Les Luthiers

Карлоса Онганіа в 1966 році. Залишившись без роботи, він почав відвідувати заняття з вокалу.

У 1967 році разом із Масаною, Даніелем Рабіновичем та Хорхе Маронною він заснував «Les Luthiers» - музичний, театральний та гумористичний колектив, в якому працював до останнього року життя. Потім до колективу приєдналися Карлос Лопес Пуччо, Орасіо Турано та Мартін О'Коннор. Мундсток був одним із найвидатніших та найцінніших членів колективу.

Хоча Маркос Мундсток не вмів грати на жодному з музичних інструментів, він написав значну частину сценаріїв та композицій для ансамблю «Les Luthiers».

Мундсток є автором знаменитого персонажу Йоганна Себастьяна Мастропієро, відлученого від церкви композитора та ловеласа, який по суті мав погану репутацію.

Репетиція «Les Luthiers»

Однак щоразу, коли він з'являвся в цьому образі, публіка реагувала сміхом. Цей персонаж був створений у 1961 році під час навчання в університеті.

Успіх «Les Luthiers» не завадив йому продовжувати працювати диктором та актором. Мундсток знімався у рекламних роликах, був копірайтером та ведучим кількох радіопрограм.

У 1974 році його голос звучав за кадром у стрічці «Квебрахо» режисера Рікардо Вуллічера. У 90-х роках він грав Бога і Диявола в комічних шоу Тато Бореса і з'являвся в програмі «Сюрприз і ½» (1996), метою якої було возз'єднати родини. У 2004 році він знявся у стрічках «Рома», «Сеньора Беба» та «Не ти, а я».

Він також грав у комедії «Торренте 3: захисник» (2005) та серіалі «Хто бос?» (2005) у ролі Пабло Парлети. У 2011 році разом із Даніелем Рабіновичем він знявся у фільмі Арієля Винограда «Моє перше весілля», а в 2019 році - у стрічці «Королі інтриг» аргентинського оscarоносного режисера Хуана Хосе Кампанелли, де грав разом із Кларою Лаго.

У залі Ді Телла на імпровізованих барабанах Маркос намагається зіграти «Тріумфальний марш» з «Аїди» Джузеппе Верді.
Світлина: Хорхе Морона
Книжка: «Особисте життя Les Luthiers»

Маркос Мундсток

«Les Luthiers»

Того ж року у Маркоса Мундстока діагностували пухлину мозку, через що він мусив покинути сцену, хоча у травні 2019 року він декілька разів ще з'являвся на публіці.

Маркос Мундсток помер у Буенос-Айресі 22 квітня 2020 року у віці 77 років.

Він був одружений з Лаурою Глесер, кардіологом, та є батьком актриси Люсії Мундсток.

Нагороди та відзнаки

- ❖ Театральна нагорода «Премія Мах» (2001).
- ❖ Латиноамериканська Греммі за музичну майстерність (2011).
- ❖ Премія Принцеси Астурійської у категорії взаємодії та гуманітарної діяльності (2017).
- ❖ Отримав Орден Ізабелли Католички (2007) та іспанське громадянство (2012).

«Les Luthiers»

ПОДЯКИ

Особлива подяка:

Народному депутату України пану Святославу Юрашу

Подяка за співпрацю у підготовці цього номера:

Композитору Естебану Бензекрі

Ліц. Наталії Хасаповій

Маестро Маріано Рею

Ліц. Марії Шехонін

Ліц. Ользі Сабанській

Команді Посольства Аргентини в Україні:

Послу пані Елені Летісії Мікусінскі

Секретарю Аріелю Максу Санчесу Ромеро

Секретарю Мартіну Кастро

Ліц. Алехандрі Василик

Ліц. Вікторії Казьмірук

Ліц. Лесі Мілютенко